

Of zou dat aan mij liggen?

Cécile Holthuisen

Inhoudsopgave

Voorwoordje	
Kapotje	1
Jij	7
Broederliefde	11
Plas	17
Lieve Liesje	21
Agenda	23
De kwestie B	31
Slap verhaal	37
Less is more	43
Zintuiglijke waarneming	47
Opwaartse bewegingen	51
Plezier	57
Hobby	63
Kleine jongen	69
Seks	73
Verliefd	79
Saai	83
Geranium	87
Schimmen	93
Nuffig	95
Vertrek	99
Mobiel	103
Auto-fabricage	109
Taalverkrachting	115
Kind	119
Vel	123
Laag	127
Rommelmarkt	131

Pech	139
Piedievogel	143
Wie ben ik	149
Blond	155
Miskraam	161
Verslaving	163
Ziek	169
Chat	173
See no evil	177
Bril	181
Een schone zaak	189
Werpen	193
Haar	199
Kort lontje	203

Voorwoordje

Dit boek gaat eigenlijk nergens over.

En dit boek gaat eigenlijk over alles.

Het is allereerst een boek ter vermaak van de toevallige lezer.

En haal je er nog meer uit dan dat, dan is dat mooi meegenomen.

De spelers in dit boek bestaan allemaal echt, behalve sommigen, die heb ik verzonnen.

Misschien herken je jezelf in één van de spelers.

Dan besta je dus echt.

Is dat niet het geval, dan is dat dus niet het geval.

De dingen die gebeurd zijn, zijn ook niet altijd helemaal waar.

Maar soms ook wel.

Waar het om gaat is dat het waar had kunnen zijn.

In mijn leven, in jouw leven, in het leven van één van je naasten of van zomaar iemand.

Want wat maakt het uit of iets echt gebeurd is of niet?

Of iemand echt bestaat of niet?

Al dat we hebben is onze perceptie van de dingen en mensen om ons heen.

The eye of the beholder.

Perceptie is alles, daar ligt de kracht van de mens.

Waar het uiteindelijk om gaat is het maximale halen uit het leven dat je krijgt.

De meest rendabele perceptie fleurt je leven op, geeft het misschien zelfs zin.

Aan jou de keus welk standpunt je inneemt, dat is het mooie.

Het enige dat je hoeft te doen is je ogen en oren open houden.

Betrokken zijn, bewust zijn.

En er vooral niet te zwaar aan tillen allemaal.

Ik hoop dat dit boek je een beetje meer kan bieden dan je gisteren had.

Ik hoop dat dit boek je een beetje op weg kan helpen meer te halen uit wat komen gaat.

Have fun!

Cécile

NB: Ofwel: Voorwoord bij tweede uitgave:

Eigenlijk is dit boek na alle voorbijgegangene jaren nog steeds actueel.

Dat is leuk voor mij (want ik kan het bijna precies zo uitgeven als de vorige keer), maar zegt ook wel iets over de wereld.

Er is namelijk niet zo heel veel veranderd.

Is dat goed, is dat slecht?

Ik weet het niet.

Aan de ene kant zijn er een aantal lollige dingen nog steeds van toepassing, en dat is goed.

Aan de andere kant is er nog steeds een heleboel ellende, agressie, domheid, intolerantie en meer van dat onaangenaams.

Dat is niet zo goed, lijkt me.

Wat wel is veranderd, is wie ik ben.

Niet zo heel veel, maar genoeg om te kunnen zeggen dat ik beter ben geworden.

En als dat voor mij geldt, geldt dat misschien ook wel voor anderen.

Misschien zijn anderen ook wel gegroeid en is de ellende en de agressie en de domheid en tolerantie en meer van dat onaangenaams van vandaag wel alleen maar een uiting

van een nieuwe groep, die vanzelf ook weer beter zal zijn over een aantal jaren.

Misschien is er dus nog steeds wel een boel niet zoals we zouden willen, maar blijft de gemiddelde graad van rottigheid wel gewoon steeds hetzelfde.

Dat is weer niet zo heel slecht dan.

Dat geeft een mens hoop.

Ik stel voor dat we het hierop houden: omarm alles wat mooi, goed, lief, zacht, positief en meer van dat leuks is, en heb vertrouwen in het feit dat alles wat dan misschien nu nog even niet zo oké is, zal leren om beter te worden in de toekomst.

Met onze hulp.

Nog steeds gewoon Cécile

Kapotje

Hij is gescheurd.

Niet zomaar een beetje, maar de hele top is eraf.

Ik ontdekte het pas vanmorgen.

Ik wist wel dat ie gescheurd was, maar dat de hele top eraf was, kwam als een complete onaangename verrassing.

Ik heb nog gezocht, maar nergens te vinden, die top.

Knap lullig dus.

Heb ik hem misschien mee uitgeplast?

Ik heb niks in de WC zien liggen, maar er ook niet op gelet natuurlijk.

Is ie eruit gegaan toen ik gisteren met veel kabaal mijn hoogtepunt bereikte?

Ook niet echt op gelet ben ik bang.

Ik weet het gewoon niet.

Kan het eigenlijk kwaad als er een stukje in blijft zitten?

Weet ik ook niet.

Straks gaat het ontsteken of zo, of het sluit de hele zaak af.

Ik moet er niet aan denken.

Maar aan de andere kant, het is een behoorlijk glibberig ding.

Misschien komt het er wel gewoon vanzelf uit, als het er al in zit natuurlijk.

Maar ja, misschien ook niet.

Dan moet het er uitgehaald worden, door mijn huisarts. Nogmaals knap lullig dus.

Het is een leuke vent hoor, mij huisarts, maar dat wil niet zeggen dat ik het direct prettig ga vinden als ie op zijn gemak een grot-expeditie moet gaan uitvoeren.

Op zoek naar de schat zullen we maar zeggen.

Normaal gesproken een prima idee voor een gezellig onderonsje, maar in de klinisch steriele ruimte van een behandelkamer, met aan de andere kant van de deur rochelende en jammerende zieke bejaarden, meteen toch een stuk minder aantrekkelijk.

“Ontspannen mevrouw!”

Ja, ik probeer het echt dokter.

Ik kan natuurlijk de Rutgerstichting bellen.

Ik herinner me uit mijn jeugd dat zij alles weten over seks en voorbehoedmiddelen.

Er werd ons tot in den treure op de neus gedrukt dat we toch echt even de stichting moesten bellen als we met vragen over de kruisbestuiving rondliepen.

Nooit gedaan natuurlijk.

Ik had geen vragen.

Nu dus wel.

Even googlen en ik vind het telefoonnummer van CASA, Centra voor Anticonceptie, Seksualiteit en Abortus, zoals de Rutgerstichting nu blijkbaar heet.

Poeh, abortus, ik moet er niet aan denken.

Ik heb van een vriendin eens gehoord hoe dat gaat en vooral hoe je je dan voelt.

Nee, liever niet.

Ik zie dat ik vanaf acht uur kan bellen.

Het is pas zeven.

Nog een uur wachten dus, terwijl ik het gevoel heb dat er daar onder binnenin allerlei dingen gebeuren die niet de bedoeling zijn.

Niet aanstellen, misschien zit het topje er helemaal niet meer in.

Tergend langzaam tikken de minuten weg.

Ik voel me langzaam steeds beroerder.

Zou het al begonnen zijn?

De aantasting van mijn gezondheid, vanuit mijn gisteren nog zo opgewonden centrum, het middelpunt van mijn

drijvende kracht, de reden van mijn bestaan?

Dat gesodemieter ook altijd.

Ik ga nooit meer met iemand naar bed, bekijk het maar. Meteen realiseer ik me dat dat onzin en vooral onhaalbaar is.

Ik en platonische vriendschappen, yeah, right.

Kan ik net zo goed meteen voor de trein springen.

Ik leef op seks, ik heb liever nog geen lucht dan geen seks. Als ik een lekker hapje zie is het eerste wat ik denk 'seks'. Of het nu mijn fysiotherapeut, mijn basleraar of de buurman is: ik denk alleen maar hoe het zou zijn om met de goeie man naar bed te gaan.

Is ie dominant?

Daar hou ik wel van namelijk.

Of zou het zo'n tedere minnaar zijn?

Nee, dank u, liever niet.

Geef mij maar een lekkere dominante vent die me keihard tegen de muur smijt om me dan vervolgens genadeloos te...

Nou ja, je weet wel wat ik bedoel.

Alleen dan is het natuurlijk wel minder als het condoom tijdens zo'n actie totaal onthoofd wordt.

Ik kijk op mijn horloge en zie dat het acht uur is.

Met een bonzend hart druk ik het nummer van CASA.

Gespannen wacht ik de even wachten-tot-ze-opnemen-toon af.

Tring, tring, klik.

Een bandje!

Godallemachtig, zit ik hier met een megaprobleem krijg ik zo'n klotebandje.

Wat een gezeik.

Woedend hang ik op.

Nou ja, woedend druk ik weg, da's de moderne manier van leven now a days.

Allemaal heel beschaafd en beheerst.

Je kunt niet eens meer pissig de hoorn op het toestel smijten want de telefoons van tegenwoordig hebben helemaal geen toestel meer.

En om nou de hoorn zomaar weg te smijten is ook niet praktisch, want dan moet je 'm weer gaan zoeken.

Vroeger zat er tenminste nog een draadje aan dat je, hoewel het regelmatig behoorlijk ingekort werd omdat het zo ontzettend in de knoop gedraaid zat, in ieder geval nog duidelijk maakte waar het toestel zich ergens bevond zodat je de hoorn er ziedend van bozigheid op kon flikkeren.

"Ik hang op" heeft tegenwoordig trouwens ook geen enkele betekenis meer.

Er valt niks op te hangen, waarom zeggen mensen dat dan nog steeds?

Maar goed, aan de CASA had ik dus helemaal niks.

Wat nu gedaan?

Dan toch maar de huisarts bellen.

Ik krijg de altijd zo vriendelijke doktersassistente aan de lijn.

"Tja, mijn vraag is nogal gênant", begin ik.

Zij heeft natuurlijk alle begrip en is wel wat gewend hoor mevrouw.

Hakkelend vertel ik mijn verhaal en eindig met het feit dat ik dus niet weet of er iets is achtergebleven, eh, daaronder, zeg maar.

Even is het stil aan de andere kant van de lijn.

Gôh, dit heeft ze eerlijk gezegd ook nog nooit meegemaakt. Maar ja, alles wat er niet thuis hoort komt er normaal gesproken vanzelf wel weer uit.

En rubber is natuurlijk heel glad en glibberig.

Afwachten dus maar, is haar advies.

Dat had ik zelf natuurlijk ook allang bedacht.

Totaal niet gerustgesteld bedank ik haar voor haar nutteloze bijdrage.

Afwachten dus maar.

Tot er iets uit komt.

De volgende menstruatie.

En als de eventuele pijnen verschrikkelijk en ondraaglijk mochten worden gezellig even terugbellen.

U wordt nogmaals bedankt.

Initiatiefloos zak ik terneergeslagen teleurgesteld onderuit op de bank.

Waarom zijn wij vrouwen eigenlijk ook altijd de lul met dit soort dingen?

Een man zal nooit naar de huisarts moeten omdat er 'iets' uitgehaald moet worden.

Hooguit zit er iets omheen dat er niet meer af kan, maar dat is te overzien lijkt me.

Maar als er bij ons iets misgaat moeten we of lijdzaam de meest helse pijnen ondergaan of met de billen bloot en de benen wijd.

Het is gewoon niet eerlijk.

Iemand zou daar onderhand eens iets aan moeten doen, dat moeten we niet meer pikken dames!

Wij nemen het gewoon niet langer, het heft in eigen hand, de hand in eigen boezem!

En onder het motto 'wat er niet in gaat hoeft er ook niet meer uit' gewoon nooit meer iets erin!

Zo is dat, dat zouden we moeten doen.

Mmm... Maar ik wacht toch eerst nog maar even af.

Jij

Ik kan alleen met jou praten.
Echt praten.
Ik kan alles tegen je zeggen.
Niets is vreemd voor je, of ongelofelijk.
Jij begrijpt precies wat ik bedoel.
Altijd, waar het ook over gaat.
Jij stelt nooit domme vragen.
Jij hoeft geen vragen te stellen.
Jij weet alles al.
Begrijpt me.
Jij weet precies dat te zeggen, wat ik moet weten.
Jij geeft me raad als ik me geen raad meer weet.
Jij luistert als niemand me meer kan horen.
Jij bent altijd bij me.
Jij laat me nooit in de steek, je zou niet eens kunnen.
Jij bent mijn alles, jij bent waarom ik leef.
Jij bent mijn leven.
Ik zoek je overal.
In alles wat ik doe.
In alles wat ik zie.
In iedereen die ik ontmoet.
Steeds een stukje van jou.
Steeds een beetje meer.
Maar nooit helemaal.
Ik denk je te zien.
Ik denk je te horen.
Maar ik zie je niet.
Ik hoor je niet.
Niet echt.
Nooit helemaal.

Ik wil je aanraken.
Maar altijd grijp ik mis.
Ik steek mijn hand uit, maar ben te laat.
Ik wil je vasthouden, maar ik mis je.
Ik verlang naar je.
Met pijnlijke hartstocht.
Maar je laat je niet zien.
Niet horen.
Niet voelen.
Niet echt.
En toch blijf ik met je praten.
Echt praten.
Jij luistert nog steeds.
En je blijft me bijstaan.
Blijft bij me staan.
Ongrijpbaar, onaantastbaar.
De enige zekerheid die ik heb.
En toch zo onzeker.
Geen geloof.
Meer dan dat.
Weten.
Ik geloof niet in je.
Ik weet dat je er bent.
Met rotsvaste zekerheid.
Ergens ben jij.
Jij weet dat ik je zoek.
Jij zoekt mij ook.
Jij zoekt me steeds weer op.
Ik vind je nergens en overal.
Wie ben je?
Waar ben je?
En waarom ben je?
Ik krijg geen antwoord.
Niet op deze vragen.
Ik voel me leeg zonder je.

Je laat een leegte als je me alleen laat.
En toch ben je altijd bij me.
Ik zie je, denk je te zien.
Ik voel me goed als je bij me bent.
Maar ik zie je niet echt.
Ik hoor je niet echt.
Ik voel je niet echt.
Maar je houdt van me.
Dat voel ik.
Waar ben je?
Wie ben je?
Wie ben ik?

Broederliefde

Dit verhaal is gebaseerd op waargebeurde feiten. De namen van de betrokkenen zijn uit privacy-overwegingen veranderd en de gebeurtenissen zijn behoorlijk aangedikt. Iedere overeenkomst met de werkelijkheid is eigenlijk zuiver toevallig.

Ko en Gé woonden in Bukkel.

Ko en Gé waren broers.

Ko was 86 en Gé was 87.

Ko en Gé waren nooit zo'n dikke vrienden geweest.

Hoewel ze uiterlijk veel op elkaar leken.

Ko was weduwnaar en had twee kinderen.

De kinderen van Ko woonden in de grote stad.

De kinderen van Ko vonden het te nuffig in Bukkel.

Ko woonde dus alleen, in een leuk huisje.

Een leuk huisje met een tuintje en een vijvertje met visjes.

Gé was getrouwd met Lien.

Gé had geen kinderen maar wel twee bejaarde Duitse herders.

De Duitse herders van Gé woonden in zijn garage.

De Duitse herders van Gé vonden het huis te klein.

Lien was het met ze eens en scheidde van Gé.

En zette hem en zijn Duitse herders op straat.

Daar stond Gé dan, midden in Bukkel.

In de ene hand de riemen van de Duitse herders, in de andere hand zijn koffer.

Hij besloot naar zijn broer te gaan, drie straten verderop.

Misschien mocht hij wel even bij Ko intrekken, tot hij een ander huis gevonden had.

Het was een gokje, dat wel.

Ko en Gé waren nooit zo'n dikke vrienden geweest.
Maar Ko streek over zijn hart en besloot zijn broer te helpen.
Gé kreeg een mooie kamer voor zichzelf en de Duitse herders mochten in het schuurtje van het tuintje met het vijvertje met de visjes.
De tuinspulletjes konden wel gewoon buiten staan.
Die konden wel tegen de regen.
Daar waren ze voor gemaakt, tenslotte, voor buiten.
In het begin ging het allemaal nog wel.
Ze spraken niet veel, maar dat was ook niet nodig.
Soms aten ze samen, zwijgend.
Ko kookte natuurlijk, want Gé was daar niet zo goed in.
Dat deed Lien namelijk altijd.
En poetsen liet Gé ook aan Ko over.
Die kon dat veel beter.
Want dat deed Lien namelijk altijd.
En boodschappen doen natuurlijk.
En de rekeningen.
Gé had zijn geld hard genoeg nodig voor zijn eigen dingen.
Zijn honden bijvoorbeeld, en zijn wekelijkse biljartavond in de kroeg.
Daar ging hij dan altijd met de taxi heen want het was aardig ver.
En je kon beter 's nachts ook niet zomaar over straat lopen, zeker niet als je gedronken had.
Ko moest dan wel altijd even opblijven want anders zou Gé in zo'n leeg huis terugkomen.
En niets is zo vervelend als in een leeg huis terugkomen.
En of Ko dan ook nog even de Duitsers uitliet.
Anders moesten ze zo lang wachten.
En dan had Ko ook meteen wat lichaamsbeweging.
Dat ging best met een wandelstok.
Gewoon een beetje rustig aan doen.
Zo hard trokken ze nou ook weer niet.

Op een dag, na weer eens een fikse ruzie over de rotzooi, de financiën en de Duitse herders vond Ko het welletjes. Gé moest vertrekken.

Hij woonde er nu tenslotte al vier jaar en had nu tijd genoeg gehad om op een rijtje te zetten wat ie verder met zijn leven wilde doen.

Maar Gé wilde niet gaan, hij vertikte het.

Hij had het prima bij zijn broer en weigerde het pand te verlaten.

Ko had nog even overwogen hem er handmatig uit te gooien, maar helaas waren zijn fysieke mogelijkheden niet meer wat ze zo'n zestig jaar geleden geweest waren.

En daarbij liep hij met een stok.

Hij had hulp nodig.

Ko trok zijn stoute schoenen aan, nam zijn stok en de bus en reisde af naar het plaatselijke politiebureau, twee dorpen verderop.

Daar vertelde hij over zijn broer en diens weigering het huis van Ko te verlaten.

De dienstdoend agent dacht eerst even met een demente bejaarde te maken te hebben maar al gauw zorgde de vasthoudendheid van Ko ervoor dat de zaak werd nagetrokken.

Ko deed aangifte.

En er volgde een rechtzaak.

Allerlei bewijsstukken en getuigenverklaringen werden tevoorschijn gehaald en na zes lange en vermoeiende maanden kreeg Ko van de rechter gelijk.

Zijn broer moest inderdaad vertrekken.

Maar Gé wilde niet gaan, hij vertikte het.

En dat vertelde hij ook als zodanig aan de betreffende rechter.

Dwangsom of geen dwangsom.

De rechter, die ook wel inzag dat je een man van één en negentig niet zomaar met twee herders op straat kunt zetten, stelde voor om Gé op weg te helpen.

Er zou, samen met maatschappelijk werk, een onderkomen voor hem geregeld worden.

Zijn financiële situatie zou worden doorgenomen en hij zou hulp krijgen met het regelen van geldzaken.

Maar Gé wilde niet gaan, hij vertikte het.

De rechter stuurde de twee bejaarden weer naar huis, om de boel even te laten bezinken en sprak af ze over twee maanden nogmaals te ontvangen om verder over de zaak te praten.

En daar gingen ze dan, Ko en Gé, terug naar het huis van Ko met het tuintje en het vijvertje.

De visjes waren ondertussen door de Duitse herders opgevist en na ongeveer een half uur rondgesmeten te zijn bij de burens in de tuin overleden.

Dat deden ze nu eenmaal als ze zich verveelden.

Ko en Gé zaten weer samen in het huis.

Ze spraken nu helemaal niet meer.

En samen eten, zwijgend, deden ze ook niet meer.

Twee broers in een huis, elkaar ontlopend en in gedachten verwensend.

Na twee maanden hadden ze weer een gesprek met de rechter, maar daar kwam niks nieuws uit.

Gé liet zich van zijn zonnigste kant zien en overtuigde de rechtzaal ervan, dat het allemaal best meeviel.

Hij was volgens eigen zeggen juist een goede hulp voor zijn aftakelende broer.

Zo konden ze een beetje op elkaar passen.

Waren ze niet zo alleen.

De rechter liet het maar zo.

Een proeftijd van een half jaar werd voorgesteld.

Daarna zouden ze wel weer verder zien.

Ondertussen had Ko een kamer voor zichzelf en sliepen de Duitse herders allang niet meer in het schuurtje.

Gé betaalde de rekeningen van het geld van Ko en vermaakte zich ondertussen prima.